

A Somló-hegyen Bartók muzsikál

*És fölgyalogolt a család csomagostul,
megkérdeztük a kanyarban a Mária szobortól
hol ez a ház?, akár a szőlőművesek
letelepedtünk, hajnalt lestem, míg
aludt a család, heteltünk melegített
húson, granadírmarson, hűtött boron,
repkény futosó árnyában, ha a nap
kibírhatatlan, hosszas délutáni
szunyák, málnázás, séta vizeskorsóval,
pincepörkölt a lenti fogadóban. Észreveszem,
versem muzsikálóra vált az idillikumtól,
melyhöz egy rádió is tartozik.*

*Csönd hangja. Venyigéken hegedül
a megbukó nap, hordó és rézüstdobokon
hüppög, sikít, míg a nap maga is
döndül egy utolsót, olyan szorongás
támad, a beszorult messzi macska idemiákol.
Csönd.*

*Megpendül az első csillag, s a lenti
vonósok fölventatják a zenét a mennybe,
ahol mégis evilági művész zongorázik
olyan akusztikában, a billentyű-pöccintés
idehallik, annál inkább a trapp, csikorgatás.
Jönnek. Csönd. Jönnek.*

*S ha nem vonók a venyigék,
hordók nem üstdobok, a menny
nem zongorál, akkor belül a csönd,
csont-, ér-, bél-, gyomor-, máj-,
szív-orcheszter feszít bőrt, koponyát,
a rezonanciától belázasul a lélek.*

Ide se lehet menekülni, soha sehová.

Jókívánság

*Tizedik évemben
meggyóntam, szentté lettem,
most büntelen a büntetés,
úgy fordul el az ég, hogy a
Göncölszekérről lafog a Kassziopeia,
Kutyába vág a Kaszáscsillag,
s egy hullócsillag lesz a világ
szívtrombózisa.*

Nu, ggye Vengrijá? Vot!

*Kiestünk ebből az évből is
a másnapi ágyra, a föld
lehet havas, vagy éppen csupa sár,
lehet betörött ókularé a tócsa,
új évnek indult az óra, mennyi
elavult garnitúra várja
a nagytakarítást, Január!*

Süvöltők

*Világ legkisebb süvöltözése udvari
fámról ebben a meglepedett télben,
van ok pirinyó csodálkozásra,
megjöttek a süvöltők, letelepedtek,
csütörtök délutánra, de mintha csak
ez az akácfa lenne jó, a többi
maradjon a honiaknak,
gerlék, verebek, rigók!
a süvöltők mára honfoglalók,
otthonosabbak nálam e hazában,
úgy csörözik az ágat, mintha
szétvernék a fát, idehallik a férgék
roszogása, olyan öntudat süvölt
e madárból, még a bögye is lángol,
s hogy magát föl ne gyújtsa,
szürke szárnyait jól magára húzza,
de hogyan kerültek ide?
és én hogy kerültem ide?
csak az isten nem csodálkozik rajtunk,
egynapos ittlét, hatvan, ezer év?*